

ního příspěvku, který podle obsahu samé žaloby byl žalované obci povolen na základě čl. IV. zákona čis. 74/30 Sb. z. a n. (kterým byl doplněn zákon ze dne 19. července 1921, čis. 267 Sb. z. a n. o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných) a § 4 vlád. nařízení čis. 79/30 Sb. z. a n. Jak povolením příspěvku, tak také podle způsobu, jak ho mělo býti použito, byl mezi státem a žalovanou samosprávnou veřejnou korporací založen poměr veřejnoprávní, jehož zlikvidování patří úřadům správním a nemůže býti předmětem jednání a řízení před soudy. Žalující strana poukazovala k rozhodnutí čis. 8807 Sb. n. s. neprávem. Tam šlo o stavební příspěvky a to podle starších zákonů, jimž chybělo obdobné ustanovení, jaké bylo později pojato do §§ 46 zákonů čis. 44/27, čis. 43/28 Sb. z. a n. Ve zmíněných obou §§ 46 pak bylo výslovně stanoveno, že ani ony právní poměry mezi stavebníkem a státem nejsou občanskými právními věcmi a že spory z nich jsou vyloučeny z pořadu práva. V citovaném rozhodnutí bylo také naznačeno, že případ tam souzený nelze ztotožňovati s udílením podpory v nezaměstnanosti a j. V souzeném případě jde právě o takovou agendu veřejné správy, o produktivní péči o nezaměstnané státním příspěvkem, který se poskytuje jenom veřejnoprávním činitelům jako takovým, takže mezi těmito a státem je poměr veřejnoprávní a o nárocích z něho musí býti rozhodnuto v řízení správním. Z § 7 vl. nař. čis. 79/30, k němuž bylo v rekursu zvlášť poukázáno, nelze dovoditi, že by k uplatnění nároku na vrácení byl v zákoně nebo nařízení zamýšlen pořad práva, a docela neprávem žalující strana rozlišovala zde mezi výrazem »žádati« a »naříditi«. Stanoví-li právní předpis, že stát může za jistých podmínek žádati vrácení, je tím dán podklad právního nároku, ale nelze z tohoto obratu dovozovati, že je to nárok soukromoprávní, který by musil býti uplatněn před soudem.

Čís. 15043.

Podle § 13 vl. nař. ze dne 23. září 1920 čis. 545 Sb. z. a n. jsou povinni spoluvlastníci zcizené nemovitosti zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty rukou nerozdílnou. Zaplatil-li nabyvatel dávku za několik spoluvlastníků-zcizitelů, jest oprávněn domáhati se postihem podle § 1358 obč. zák. náhrady na každém spoluzciziteli solidárně.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, Rv I 59/34.)

Žalobce tvrdí, že se žalovaní při prodeji nemovitosti zavázali zaplatiti solidárně dávku z přírůstku hodnoty; to však neučinili, takže ji musili zaplatiti kupitelé, kteří mu tuto pohledávku postoupili, a domáhá se jejího solidárního zaplacení na prodatelích. N í ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného Josefa P-a, v němž popíral povinnost zaplatiti dluh solidárně s druhou žalovanou, z těchto d ů v o d ů: Byl-li dluh prodávajících vůči zemskému inspektorátu solidární, zůstal takovým též vůči cedentům žalobcovým. Ustanovení § 1358

obč. zák. nerozeznává, z jakého titulu vznikl dluh třetí osobou zaplacený, a proto jest bez významu, že dávka byla uložena prodávajícím z důvodu veřejnoprávního a že též na takovém důvodu se zakládalo ručení cedentů za její zaplacení. Tvrzení žalovaného, že postupitelé žalobci platili jen svůj dluh založený na dávkovém řádě, odporuje jak obsahu záručního platebního rozkazu, tak i dávkovému řádu, dle něhož dávkou povinným jest prodávající, kdežto kupující za zaplacení dávky jen subsidiárně ručí. Nepochybil tudíž první soud, když uznal prvžalovaného povinným zaplatiti náhradu dávky žalobci solidárně s druhožalovanou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolací soud přezkoumav rozsudek odvolacího soudu na podkladě uplatňovaných dovolacích důvodů a v mezích dovolacích návrhů, shledal, že napadený rozsudek odpovídá jak stavu věci, tak i zákonu, takže není důvodu, aby byl změněn nebo zrušen (čl. I. zák. z 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n.). K vyvrácení vývodů dovolání stačí poukázati na ustanovení § 13 vládního nařízení ze dne 23. září 1920 čís. 545 Sb. z. a n., podle něhož jsou povinni zcizitelé nemovitosti zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty rukou nerozdílnou, a nabyvatel ručí za dávku při nedobytnosti u zcizitele, a na rozhodnutí uveřejněné pod čís. 5504 Sb. n. s.

Čís. 15044.

Postoupil-li vyrovnací dlužník před zahájením vyrovnání své pohledávky k zajištění (krytí) pohledávky vyrovnacího věřitele, jest vypočítati vyrovnací kvotu z celé pohledávky v době vyrovnání nezapravené.

Nejistota, zda a pokud vyrovnací věřitel není kryt placením na základě oddělovacího práva, neopravňuje vyrovnacího dlužníka ke složení vyrovnací splátky na soudě podle § 1425 obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, Rv I 848/34.)

O jmění žalovaného bylo zahájeno v roce 1930 řízení vyrovnací, které skončilo přijetím vyrovnání na 50%. Vyrovnací kvota byla splatna v 5 čtvrtletních splátkách, počínajíc dnem 1. srpna 1930. Před zahájením vyrovnání postoupil žalovaný ke krytí své pohledávky žalující firmě pohledávku, již měl proti M-ovi. Žalobkyně domáhá se žalobou zaplacení zbytku obživlé pohledávky, tvrdíc, že žalovaný, ač byl na to upozorněn, platil splátky vyrovnací kvoty podle svého výpočtu v menší výši, než jak by měl správně platiti. Proti žalobě namítl žalovaný, že žalující firma nezapočítávala do své pohledávky další částky jí zaplacené z postupů před splatností první částky kvoty, jež jí do této doby zaplatil M. ve výši 3.419 Kč 55 h, takže, i když se vezme za základ výpočtu